

მომავალი ამერიკისთვის და 18 ივლისი, 2020 — ნომერი პირველი

აღთქმის მღვიმის მკვიდრნი: მოსე და ელია სამყაროს დასასრულს

Jeff Pippenger

2023-08-23

მოსე და ელია წინასწარმეტყველური სიმბოლოებია, რომლებიც კონტექსტის მიხედვით შეიძლება გაგებულ იქნეს როგორც ცალკეული სიმბოლო, ან აგრეთვე როგორც სიმბოლო, რომელიც ორივე წინასწარმეტყველს მოიცავს. ორი მოწმის მოწმობით საქმე მტკიცდება, ხოლო გამოცხადების მეთერთმეტე თავში მოსე და ელია წარმოადგენენ ძველი და ახალი აღთქმების ორ მოწმეს. ფერისცვალების მთაზე, რომელიც ქრისტეს მეორედ მოსვლას წარმოადგენს, ეს ორმაგი სიმბოლო განასახიერებს როგორც ას ორმოცდაოთხი ათასს (ელია), ისე საკვირაო კანონის კრიზისის მოწამეებს (მოსე). ერთად, როგორც ერთი სიმბოლო, ხორების გამოქვაბულში, ისინი წარმოადგენენ ქვეყნის აღსასრულის ჟამს ღვთის ხალხს, რომლებიც „ისმენენ“, „კითხულობენ“ და „იცავენ“ იმ უწყებას, რომელიც არის ღვთის ხასიათის გამოცხადება და რომელიც შეიცავს ძალას, ლაოდნიკიელის ფილადელფიელად გარდასაქმნელად. მალე, (ძალიან მალე) დადგება მომენტი, როდესაც უგუნურ ლაოდნიკიელ ადვენტისტებს აღარ შეეძლებათ ისარგებლონ იმ „ზეთით“, რომელიც საჭიროა მახილზე „აჰა, სიძე მოდის“ სწორად პასუხის გასაცემად.

და უთხრა მოსემ უფალს: აჰა, შენ მეუბნები მე: აღიყვანე ეს ხალხი; და არ განმიცხადე, ვის გამომიგზავნი თან. ხოლო შენ თქვი: სახელით გიცნობ, და მადლიც გიპოვია ჩემს თვალში. ახლა კი, გევედრები, თუ მადლი მიპოვია შენს თვალში, მაჩვენე ახლა შენი გზა, რათა შეგიცნო შენ, რომ მადლი ვპოვო შენს თვალში; და მიაქციე ყურადღება, რომ ეს ერი შენი ხალხია. და თქვა მან: ჩემი თანდასწრება წავა შენთან, და მოგანიჭებ მოსვენებას. და უთხრა მას: თუ შენი თანდასწრება არ წავა ჩემთან, ნუ აგვიყვან აქედან. რადგან რით განეცხადება აქ, რომ მე და შენმა ხალხმა მადლი ვპოვეთ შენს თვალში? განა არა იმიტომ, რომ შენ მოდიხარ ჩვენთან? ასე განვასხვავდებით მე და შენი ხალხი ყველა იმ ხალხისაგან, რომელნიც დედამიწის ზურგზე არიან. და უთხრა უფალმა მოსეს: ამასაც, რაც თქვი, შევასრულებ, რადგან მადლი გიპოვია ჩემს თვალში და სახელით გიცნობ. და თქვა მან: გევედრები, მაჩვენე შენი დიდება. და თქვა მან: მთელ ჩემს სიკეთეს ჩავატარებ შენს წინაშე და უფლის სახელს გამოვაცხადებ შენს წინაშე; და შევიწყალებ მას, ვისაც შევიწყალებ, და შევიწყნარებ მას, ვისაც შევიწყნარებ. და თქვა მან: ჩემს სახეს ვერ იხილავ, რადგან ვერ მიხილავს ადამიანი და ცოცხალი დარჩება. და თქვა უფალმა: აჰა, არის ადგილი ჩემთან, და დადგები კლდეზე. და იქნება ასე: როცა ჩემი დიდება ჩაივლის, კლდის ნაპრალები დაგაყენებ და ჩემი ხელით დაგფარავ, ვიდრე ჩავივლი. მერე მოვაცილებ ჩემს ხელს და იხილავ ჩემს ზურგს; ხოლო ჩემი სახე არ იქნება ხილული. და უთხრა უფალმა მოსეს: გამოკვეთე შენთვის ორი ქვის ფიცარი პირველთა მსგავსი, და მე დავწერ ამ ფიცრებზე იმ სიტყვებს, რომლებიც იყო

პირველ ფიცრებზე, შენ რომ დაამსხვრიე. და მზად იყავი დილით, და დილით ახვიდე სინაის მთაზე, და იქ წარმოდიდე მთის წვერზე. და არავინ ამოვიდეს შენთან ერთად; არც ერთი ადამიანი არ გამოჩნდეს მთელ მთაზე; არც ფარები და არც ჯოგები მოვდნენ იმ მთის წინ. და გამოკვეთა მან ორი ქვის ფიცარი პირველთა მსგავსი; და ადგა მოსე დილით ადრე და ავიდა სინაის მთაზე, როგორც უფალს ჰქონდა ნაბრძანები მისთვის, და ხელში ეჭირა ორი ქვის ფიცარი. და ჩამოვიდა უფალი ღრუბელში, და დადგა იქ მასთან, და გამოაცხადა უფლის სახელი. და ჩაუარა უფალმა მის წინაშე და გამოაცხადა: უფალი, უფალი ღმერთი, მოწყალე და მადლიანი, სულგრძელი და უხვი სიკეთითა და ჭეშმარიტებით, ინახავს წყალობას ათასთათვის, მიუტევებს ურჯულოებას, დანაშაულსა და ცოდვას, მაგრამ დამნაშავეს არავითარ შემთხვევაში არ გაამართლებს; მიაწევს მამათა ურჯულოებას შვილებზე და შვილთა შვილებზე მესამე და მეოთხე თაობამდე. და მოსემ სასწრაფოდ დახარა თავი მიწისკენ და თავყვანი სცა. და თქვა მან: თუ ახლა მადლი მიპოვია შენს თვალში, უფალო, გვედრები, იაროს ჩემმა უფალმა ჩვენს შორის; რადგან ქედფიცხელი ხალხია ეს; და მოგვიტევე ჩვენი ურჯულოება და ჩვენი ცოდვა, და მიგვიღე შენს სამკვიდროდ. და თქვა მან: აჰა, აღვადგენ აღთქმას: მთელი შენი ხალხის წინაშე მოვიმოქმედებ საკვირველებებს, რომელნიც არ ქმნილან მთელ ქვეყანაზე და არც რომელიმე ერში; და მთელი ხალხი, რომლის შორისაც ხარ, იხილავს უფლის საქმეს, რადგან შიშნარევია ის, რასაც მე შენთან მოვიმოქმედებ. გამოსვლა 33:12–34:10.

მოსე წარმოადგენს ღვთის ხალხს სამყაროს აღსასრულის ჟამს. ისინი არიან ისინი, რომელნიც საგამოდიებო სამსჯავროს „უკანასკნელ დღეებში“ ღმერთს სთხოვენ, უჩვენოს მათ თავისი „გზა, რათა“ მათ „შეიცნონ“ ღმერთი, და პასუხად ღმერთისგან იღებენ პასუხს, რომელიც შეიცავს აღთქმას, რომ მისი „presence shall go with“ მათ, და რომ ღმერთი მისცემს იმ ხალხს „rest.“

ამგვარად ამბობს უფალი: დადექით გზებზე, იხილეთ და იკითხეთ ძველი ბილიკების შესახებ, სად არის კეთილი გზა, და იარეთ მასში, და ჰპოვებთ განსვენებას თქვენი სულებისთვის. მაგრამ მათ თქვეს: არ ვივლით მასში. მეც დაგიყენეთ მცველნი და ვთქვი: ისმინეთ საყვირის ხმა. მაგრამ მათ თქვეს: არ მოვისმენთ. იერემია 6:16, 17.

იერემია მიუთითებს ერთ კატეგორიაზე, რომელიც უარს ამბობს „დანახვაზე“ და „მოსმენაზე“ და ამიტომ არ იღებს იმ „განსვენებას“, რომელიც აღთქმულია მათთვის, ვინც ეძებს „კეთილ გზას“ და „მასში დადის“. ეს განსვენება ესაიას მიერ იდენტიფიცირებულია როგორც „განახლება“.

ვის ასწავლის იგი ცოდნას? და ვის შეაგნებინებს მოძღვრებას? მათ, ვინც რძესაა მოწყვეტილი და ძუძუსაა მოშორებული. რადგან მცნება უნდა იყოს მცნებაზე, მცნება მცნებაზე; ხაზი ხაზზე, ხაზი ხაზზე; აქ ცოტა და იქ ცოტა. ვინაიდან ბორძიკით მოლაპარაკე ბაგეებით და სხვა ენით ელაპარაკება იგი ამ ხალხს. რომელთაც უთხრა: ეს არის განსვენება, რომლითაც შეგიძლიათ დაასვენოთ მაშვრალნი; და ეს არის განახლება; მაგრამ მათ მოსმენა არ ისურვეს. ამიტომ უფლის სიტყვა მათთვის იყო: მცნება მცნებაზე, მცნება მცნებაზე; ხაზი ხაზზე, ხაზი ხაზზე;

აქ ცოტა და იქ ცოტა; რათა წავიდნენ, და უკან გადაექცნენ, და შეიმუსრონ, და გაეზან, და შეპყრობილ იქნენ. ესაია 28:9-13.

„განსვენება“ და „გაგრილება“ წარმოადგენს გვიან წვიმას, რომელიც იღვრება უკანასკნელი გამაფრთხილებელი უწყების გამოცხადების დროს.

„მე მიჩვენეს ის დრო, როდესაც მესამე ანგელოზის უწყება დასასრულს უახლოვდებოდა. ღვთის ძალა დასვენებულიყო მის ხალხზე; მათ აღესრულებინათ თავიანთი საქმე და მომზადებულიყვნენ მათ წინ მდგომი განსაცდელის ჟამისთვის. მათ მიეღოთ გვიანი წვიმა, ანუ განახლება უფლის თანდასწრებიდან, და ცოცხალი მოწმობა აღდგენილიყო. უკანასკნელ დიდ გაფრთხილებას ყველგან გაეჟღერა, და მას აღედრა და განერისხებინა დედამიწის მკვიდრნი, რომელთაც არ ისურვეს უწყების მიღება.“ *Early Writings*, 279.

„განსვენების“ ანუ „გამოცოცხლების“ აღთქმა, რომელიც არის „გვიანი წვიმა“, მოიცავს იმ აღთქმასაც, რომელიც ღმერთმა მოსეს მისცა გამოქვაბულში, რომ მისი „თანდასწრება“ მის ხალხთან ერთად წავიდოდა.

საქმე მსგავსი იქნება ორმოცდამეათე დღისას მომხდარისა. როგორც „ადრეული წვიმა“ მიეცა, სულიწმიდის გარდამოსვლით სახარების დასაწყისში, რათა ძვირფასი თესლის აღმოცენება გამოეწვია, ასევე „გვიანი წვიმა“ მიეცემა მისი დასასრულისას, მოსავლის დამწიფებისთვის. „მაშინ შევიცნობთ, თუ განვაგრძობთ უფლის შეცნობას; მისი გამოსვლა განწყობებულია როგორც განთიადი, და მოვა ჩვენთან როგორც წვიმა, როგორც გვიანი და ადრეული წვიმა მიწაზე.“ (ოსია 6:3.) „მაშ, იხარეთ, სიონის ძენო, და იმხიარულეთ უფალში, თქვენს ღმერთში; რადგან მან მოგცათ ადრეული წვიმა ზომიერად და მოავლენს თქვენზე წვიმას, ადრეულ წვიმას და გვიან წვიმას.“ (იოველი 2:23.) „უკანასკნელ დღეებში, ამბობს ღმერთი, მოვლვრი ჩემი სულისაგან ყოველ ხორციელზე.“ „და იქნება, რომ ყოველი, ვინც უფლის სახელს მოუხმობს, გადარჩება.“ (საქმეები 2:17, 21.) სახარების დიადი საქმე არ უნდა დასრულდეს ღვთის ძალის იმაზე ნაკლები გამოცხადებით, ვიდრე მისი დასაწყისი აღინიშნა. წინასწარმეტყველებანი, რომლებიც აღსრულდა ადრეული წვიმის გარდამოსვლაში სახარების დასაწყისში, კვლავ უნდა აღსრულდეს გვიან წვიმაში მისი დასასრულისას. აქ არის „განახლების ჟამნი“, რომელთაც მოციქული პეტრე ელოდა, როცა თქვა: „მოინანიეთ, მამასადამე, და მოიქცეთ, რათა თქვენი ცოდვები წარიხოცოს [სამძებრო სამსჯავროზე], როცა მოვა განახლების ჟამნი უფლის თანდასწრებიდან; და იგი მოავლენს იესოს.“ (საქმეები 3:19-20.)

„ღვთის მსახურნი, რომელთა სახეები განათებული და წმიდა მიძღვნით გაბრწყინებული იქნება, ადგილიდან ადგილზე იჩქარებენ, რათა ზეციდან მომავალი უწყება გამოაცხადონ. ათასობით ხმით, მთელ დედამიწაზე, გაფრთხილება იქადაგება. მოხდება სასწაულები, სნეულნი განიკურნებიან, და ნიშნები და საოცრებანი გაჰყვება მორწმუნეთ. სატანაც მოქმედებს ცრუ საოცრებებით, და ადამიანთა წინაშე კი ჩამოჰყავს ცეცხლი ზეციდან. (გამოცხადება 13:13.) ამგვარად დედამიწის მკვიდრნი მიყვანილნი იქნებიან, რათა თავიანთი პოზიცია დაიკავონ.“ *The Great Controversy*, 611, 612.

სულის წმიდის გადმოღვრა უკანასკნელ დღეებში წინასწარ იქნა გამოსახული სულის წმიდის გადმოღვრის მიერ სახარების ქადაგების დასაწყისში. „უფლის სიტყვა მათ მიმართ“, რომელნიც არ ისმენენ, რას ეუბნება სული ეკლესიებს, იყო წინასწარმეტყველური პრინციპი — ერთი წინასწარმეტყველური ისტორიის ხაზის დამატება მეორე წინასწარმეტყველური ისტორიის ხაზზე, რათა ქვეყნიერების დასასრული წარმოჩინებულიყო. ეს სხვა არაფერია, თუ არა პრინციპი, რომ რაიმე საგნის დასასრული მისი დასაწყისით არის ილუსტრირებული. ეს წინასწარმეტყველური წესი უარყოფილია უგუნური ლაოდიკიელი მეშვიდე დღის ადვენტიისტი ხალხის მიერ. როდესაც იგი მიღებულია, ღმერთს ძალუძს „ცოდნა ასწავლოს“, რომელსაც დანიელი განსაზღვრავს, რომ უკანასკნელ ჟამს იმატებს, და სწორედ იმავე ცოდნას, რომლის უარყოფის გამოც, როგორც ოსია ამბობს, ღვთის ხალხი იღუპება. ესაიასა და იერემიაში ის ჯგუფი, რომელიც უარს ამბობს მოსმენასა და ხილვაზე, უარყოფს „განახლებას“, რომელიც არის „განსვენება“, რომლის მიცემასაც ღმერთი ჰპირდება თავის „უკანასკნელი დღის“ ხალხს, რათა მათ შეძლონ უსაფრთხოდ გაიარონ დღეების დასასრულის კრიზისი.

„უფლის სახელი“ (ხასიათი), რომელიც ღმერთმა მოსეს გამოუცხადა, იყო ის, რომ „უფალი ღმერთი“ არის „მოწყალე და მადლიანი, სულგრძელი და უხვი სიკეთითა და ჭეშმარიტებით“. მისი ხასიათი არის წყალობა და ჭეშმარიტება. ჭეშმარიტება, რომელიც მის ხასიათს წარმოადგენს, ყოველთვის დაკავშირებულია მის წყალობასთან, რადგან ვერავინ შეიცნობს მის ჭეშმარიტებას, თუ ღმერთი პირველად არ გამოავლენს მათ მიმართ თავის წყალობას, რადგან ყველამ შესცოდა და მოკლებულია ღმერთის დიდებას (ხასიათს). ჭეშმარიტება იმისა, რომ იესო ქრისტე არის ალფა და ომეგა, ცნობილია და დაცულია მათ მიერ, ვისაც ღმერთმა უსამართლობანი და ცოდვა აპატია. ეს მიტევება ხდება საგამომძიებლო სამსჯავროს საბოლოო სცენებში. მათ, ვის მიმართაც იგი თავის წყალობას ავლენს და ამგვარად მათ ცოდვებს პატიობს, იგი იღებს თავის სამკვიდროდ და მათთან აღთქმაში შედის.

„ამ დედამიწის ისტორიის უკანასკნელ დღეებში ღმერთის აღთქმა მის მცნებათა დამცველ ხალხთან უნდა განახლდეს.“ Review and Herald, February 26, 1914.

ყველა წინასწარმეტყველი, მოსეს ჩათვლით, მიუთითებს საგამომძიებლო სამსჯავროს უკანასკნელ დღეებზე, როდესაც ღმერთი განახლებს თავის აღთქმას მათთან, ვინც ას ორმოცდაოთხ ათასად არიან განსაზღვრულნი. და როდესაც ეს აღთქმა დამყარდება, ღმერთი „მოიმოქმედებს სასწაულებს, რომელთა მსგავსიც არ მომხდარა მთელ ქვეყანაზე და არც ერთ ხალხში; და მთელი ხალხი, რომლის შორისაც შენ ხარ, იხილავს უფლის საქმეს, რადგან საშინელი იქნება ის, რასაც მე შენთან მოვიმოქმედებ.“

მოსეს მღვიმის გამოცდილება ხორების მთაზე, რომელიც ასევე ცნობილია როგორც სინაის მთა, მოთავსებული იყო ღვთის ხალხთან მოსეს ბრძოლის კონტექსტში. მისი ბრძოლა იმ ამოცანის აღსრულებას ეხებოდა, რომელიც ღმერთმა მას მისცა. მოსე იმყოფებოდა ბრძოლაში ღვთის გზავნილის გამო მსოფლიოს მიმართ. უშუალოდ მანამდე, ვიდრე უფალი თავის დიდებას მოსეს გამოუცხადებდა, ვხედავთ, რომ მოსე უფლის წინაშე ლოგიკას იყენებს და მიანიშნებს, რომ თუ უფალი გაანადგურებდა იმ

მეამბოხეებს, რომლებიც ეს-ესაა აარონის ოქროს ხბოს გარშემო ცეკვავდნენ, მეამბოხეთა განადგურება გაანადგურებდა იმ გზავნილს, რომელიც ღვთის ძალას წარმოაჩენდა.

და უთხრა უფალმა მოსეს: ვიხილე ეს ხალხი, და აჰა, ქედფიცხელი ხალხია იგი. ახლა კი დამანებე, რათა აღიგზნოს ჩემი რისხვა მათ წინააღმდეგ და მოვსპო ისინი; ხოლო შენგან დიდ ერს აღვადგენ. და შეევედრა მოსე უფალს, თავის ღმერთს, და თქვა: უფალო, რატომ აღიგზნება შენი რისხვა შენი ხალხის წინააღმდეგ, რომელიც დიდი ძალითა და ძლიერი ხელით გამოიყვანე ეგვიპტის ქვეყნიდან? რად უნდა ილაპარაკონ ეგვიპტელებმა და თქვან: ბოროტი განზრახვით გამოიყვანა ისინი, რათა დახოცოს ისინი მთებში და აღგავოს ისინი დედამიწის პირისაგან? განიშორე შენი მძვინვარე რისხვა და გადაიფიქრე ეს ბოროტება შენი ხალხის წინააღმდეგ. გაიხსენე აბრაამი, ისაკი და ისრაელი, შენი მსახურნი, რომელთაც შენსავე თავზე შეჰფიცე და უთხარი მათ: გავამრავლებ თქვენს თესლს ცის ვარსკვლავებისვით, და მთელ ამ ქვეყანას, რომელზედაც ვილაპარაკე, მივცემ თქვენს თესლს, და დაიმკვიდრებენ მას სამარადისოდ. და გადაიფიქრა უფალმა ის ბოროტება, რომლის ქმნასაც თავისი ხალხისთვის აპირებდა. გამოსვლა 32:9-14.

მოსეს მღვიმის გამოცდილება მოიცავს იმ უწყებას, რომლის წარსადგენადაც მოსე განწესებული იყო ქვეყნიერების წინაშე. მოწმობა იმის შესახებ, რომ უფალმა მოსეს ჩაუარა და გამოაცხადა თავისი ხასიათი, მოთავსებულია შინაგანი უწყების კონტექსტში ღვთის ამბოხებული (ლაოდიკიური) ხალხის შესახებ; ხოლო ელიას მღვიმის გამოცდილების კონტექსტი მოთავსებული იყო მის ბრძოლაში იზებელთან, ანუ შეერთებული შტატების, პაპობისა და გაერთიანებული ერების ორგანიზაციის სამმაგ კავშირთან. ერთი ეკლესიისათვის განკუთვნილ შინაგან უწყებას წარმოადგენს, მეორე კი — ქვეყნიერებისათვის განკუთვნილ გარეგან უწყებას, მაგრამ მოსესა და ელიას ორი მოწმე ჰორების იმავე მღვიმეში არიან, და სამყაროს აღსასრულსაც ორივენი იმავე მღვიმეში არიან წარმოდგენილნი.

და ახაზმა იზებელს უამბო ყოველივე, რაც ელიამ გააკეთა, და ისიც, როგორ დახოცა მან მახვილით ყველა წინასწარმეტყველი. მაშინ იზებელმა მაცნე გაუგზავნა ელიას და უთხრა: ასე მიყონ ღმერთებმა და უფრო მეტიც, თუ ხვალ ამ დროისთვის შენს სიცოცხლეს ერთ-ერთ მათგანის სიცოცხლესავით არ ვაქცევ. და როცა ეს იხილა, ადგა და თავისი სიცოცხლის გადასარჩენად წავიდა; მივიდა ბეერშებაში, რომელიც იუდას ეკუთვნის, და იქ დატოვა თავისი მსახური. თავად კი ერთი დღის სავალი უდაბნოში წავიდა, მივიდა და ჯაგრცხილის ქვეშ დაჯდა; და ითხოვა თავისთვის სიკვდილი და თქვა: კმარა; ახლა, უფალო, წაილე ჩემი სიცოცხლე, რადგან ჩემს მამებზე უკეთესი არა ვარ. და როცა ჯაგრცხილის ქვეშ იწვა და ეძინა, აჰა, ანგელოზი შეეხო მას და უთხრა: ადექი და ჭამე. მან მიმოიხედა და, აჰა, მის თავით იყო ნაკვერჩხლებზე გამომცხვარი პური და წყლის ჭურჭელი. მან ჭამა და სვა, და კვლავ დაწვა. და უფლის ანგელოზი მეორედ მოვიდა, შეეხო მას და უთხრა: ადექი და ჭამე, რადგან გზა მეტისმეტად გრძელი გაქვს. ის ადგა, ჭამა და სვა, და იმ საზრდოს ძალით ორმოც დღესა და ორმოც ღამეს იარა ღვთის მთამდე, ხორებთან. და მივიდა იქ ერთ გამოქვაბულთან და იქ გაათია ღამე; და, აჰა, უფლის სიტყვა მოველინა მას

და უთხრა: აქ რას აკეთებ, ელია? მან თქვა: დიდად ვიშურებდი ცაბათ უფლის, ღმერთის, მიმართ შურით, რადგან ისრაელის ძეებმა მიატოვეს შენი აღთქმა, დაანგრეს შენი სამსხვერპლოები და მახვილით დახოცეს შენი წინასწარმეტყველნი; და მხოლოდ მე დავრჩი, მე მარტო, და ჩემს სიცოცხლეს ეძებენ, რომ წამართვან. და მან უთხრა: გამოდი და დადექი მთაზე უფლის წინაშე. და, აჰა, უფალმა ჩაიარა, და დიდი და ძლიერი ქარი მთებს აპობდა და კლდეებს ამსხვრევდა უფლის წინაშე; მაგრამ უფალი არ იყო ქარში. ქარის შემდეგ — მიწისძვრა; მაგრამ უფალი არ იყო მიწისძვრაში. მიწისძვრის შემდეგ — ცეცხლი; მაგრამ უფალი არ იყო ცეცხლში. და ცეცხლის შემდეგ — მშვიდი, ნაზი ხმა. და ასე იყო: როცა ელიამ ეს გაიგონა, თავისი მოსასხამით სახე დაიფარა, გამოვიდა და გამოქვაბულის შესასვლელში დადგა. და, აჰა, ხმა მოესმა და უთხრა: აქ რას აკეთებ, ელია? მან თქვა: დიდად ვიშურებდი ცაბათ უფლის, ღმერთის, მიმართ შურით, რადგან ისრაელის ძეებმა მიატოვეს შენი აღთქმა, დაანგრეს შენი სამსხვერპლოები და მახვილით დახოცეს შენი წინასწარმეტყველნი; და მხოლოდ მე დავრჩი, მე მარტო, და ჩემს სიცოცხლეს ეძებენ, რომ წამართვან. და უფალმა უთხრა მას: წადი, დაბრუნდი შენი გზით დამასკოს უდაბნოსკენ; და როცა მიხვალ, სცხე ხაზაელს სირიის მეფედ. ხოლო იეჰუს, ნიმშის ძეს, სცხე ისრაელის მეფედ; და ელისეს, შაფატის ძეს, აბელმეჰოლადან, სცხე წინასწარმეტყველად შენს ნაცვლად. და ასე იქნება: ვინც ხაზაელის მახვილს გადაურჩება, იეჰუ მოკლავს; და ვინც იეჰუს მახვილს გადაურჩება, ელისე მოკლავს. მაგრამ მე დავიტოვე ისრაელში შვიდი ათასი — ყველა მუხლი, რომელსაც ბაალის წინაშე არ მოუდრეკია, და ყოველი ბაგე, რომელსაც მისთვის არ უკოცნია. 3 მეფეთა 19:1–18.

ელიას მღვიმის გამოცდილება წარმოადგენს წინასწარმეტყველის გულგატეხილობას გზავნილის მიმართ და იმ გავლენის მიმართ, რომელსაც იგი საკუთარ გზავნილსა და საქმეს მიაწერდა. მოსე იცავდა ღვთის მიერ გამოცხადებულ გზავნილს, ხოლო ელიამ უარი თქვა ამ გზავნილზე. ეს ერთსა და იმავე გზავნილს წარმოადგენს, გარდა იმისა, რომ ერთი ეკლესიის შესახებ შინაგანია, ხოლო მეორე — ეკლესიის გარეთ მიმართული. მიუხედავად ამისა, წინასწარმეტყველურად, ისინი ერთად ორივენი ცხადყოფენ გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ორმაგ გზავნილს. რაც უნდა გავუსვა ხაზი მღვიმესთან დაკავშირებულ ყველა ჭეშმარიტებასთან მიმართებით, არის ის, რომ „უკანასკნელ დღეებში“ გულგატეხილობა, რომელიც ორივე შემთხვევაშია გამოხატული, გზავნილსა და მის შედეგს ეხება.

მოსე და ელია ორივენი წარმოადგენენ მათ, ვინც „ისმენს“ და „ხედავს“ „ხმას“, რომელიც არის „უფლის სიტყვა“. ეს „სიტყვა“ წარმოადგენს მის ხასიათს — წყალობასა და ჭეშმარიტებას. მეფსალმუნე ითხოვს, რომ ეჩვენოს ღვთის წყალობა, რომელიც მისი ხასიათია. იმისათვის, რომ იხილოს მისი „წყალობა“, მეფსალმუნე აღთქმას დებს, რომ „მოისმენს“, რას ეუბნება სული ეკლესიებს.

გუნდის წინამძღვარს, ფსალმუნი კორაბის ძეთათვის. უფალო, კეთილგანწყობილი იყავი შენი ქვეყნის მიმართ; დააბრუნე [შეაბრუნე] იაკობის ტყვეობა. შეუნდე შენი ერის უსამართლობა, დაფარე მთელი მათი ცოდვა. სელა. მოიცილე მთელი შენი რისხვა; უკუიქეცი შენი მძვინვარე გულისწყრომისაგან. მოგვაქციე, ღმერთო ჩვენი

ხსნისა, და დააცხრე შენი რისხვა ჩვენდამი. ნუთუ უკუნისამდე განგვირისხდები? ნუთუ თაობიდან თაობამდე გააგრძელებ შენს რისხვას? ნუთუ კვლავ არ გაგვაცოცხლებ, რათა შენმა ერმა გაიხაროს შენში? გვიჩვენე, უფალო, შენი წყალობა და მოგვანიჭე შენი ხსნა. მოვისმენ, რას იტყვის ღმერთი უფალი; რადგან მშვიდობას ეტყვის თავის ერს და თავის წმიდებს; ოღონდ კვლავ ნუ მიიქცევიათ უგუნურებისაკენ. ჭეშმარიტად, ახლოა მისი ხსნა მათთან, ვისაც მისი შიში აქვს, რათა დიდებამ დაივანოს ჩვენს ქვეყანაში. წყალობა და ჭეშმარიტება შეხვდნენ ერთმანეთს; სიმართლემ და მშვიდობამ ამბორეს ერთმანეთი. ჭეშმარიტება აღმოცენდება მიწიდან, და სიმართლე გადმოხედავს ზეციდან. დიახ, უფალი მისცემს კეთილს, და ჩვენი ქვეყანა გამოიღებს თავის ნაყოფს. სიმართლე წავა მის წინაშე და დაგვაყენებს მისი ნაბიჯების გზაზე. ფსალმუნი 85:1–13.

გაითვალისწინეთ, რომ „წყალობა და ჭეშმარიტება“ (ხოლო „ჭეშმარიტება“ არის ებრაული სიტყვა „ემეთ“, რომელსაც ჩვენ ვეხებოდით), რომლებიც წარმოშობენ სიმართლესა და მშვიდობას, „შეამბორეს ერთმანეთს“. ისინი შეერთებულნი არიან. მეფსალმუნე თავის საგალობელს იკვლევითი სამსჯავროს უკანასკნელ დღეებში ათავსებს, როდესაც ღმერთმა „მიუტევა თავისი ერის უსჯულოება“. თხოვნა ის არის, რომ უფალმა „განახლოს“ თავისი ერი.

„უნდა მოხდეს გამოღვიძება და რეფორმაცია, სულიწმიდის მსახურების ქვეშ. გამოღვიძება და რეფორმაცია ორი სხვადასხვა რამ არის. გამოღვიძება ნიშნავს სულიერი სიცოცხლის განახლებას, გონებისა და გულის ძალთა გაცოცხლებას, სულიერი სიკვდილიდან აღდგომას. რეფორმაცია ნიშნავს გარდაქმნას, შეხედულებებსა და თეორიებში, ჩვევებსა და პრაქტიკაში ცვლილებას. რეფორმაცია ვერ გამოიღებს სიმართლის კეთილ ნაყოფს, თუ იგი სულის გამოღვიძებასთან არ არის დაკავშირებული. გამოღვიძებამ და რეფორმაციამ უნდა აღასრულონ თავიანთთვის განკუთვნილი საქმე, და ამ საქმის აღსრულებისას ისინი უნდა შეერწყნენ ერთმანეთს.“ Selected Messages, წიგნი 1, 128.

ფსალმუნთმგალობლის მიერ მოხმობილი „განახლება“ ცხადყოფს სათხოვარს იმ ადამიანისგან, რომელმაც იცის, რომ მკვდარია. ფსალმუნთმგალობლის მიერ მოხმობილი განახლება მეტად ძნელი სათხოვარია ლაოდიკიელისთვის, რადგან ლაოდიკიელმა არ იცის, რომ სულიერად მკვდარია; ხოლო ასე რომ არ ყოფილიყო, იგი განახლებას არც საჭიროებდა. ეს განახლება აღსრულდება იმით, რომ ვეთანხმებით „მოსმენას იმისა, რას იტყვის ღმერთი უფალი“, და არც ერთ სხვა საქმეს არ უნდა მიენიჭოს უპირატესობა ჩვენ მიერ იმ განახლების მოპოვებამდე, რომელიც მაშინ მოდის, როცა სულიწმიდა ჩვენში მკვიდრობს.

„ჩვენ შორის ჭეშმარიტი ღვთისმოსაობის აღორძინება არის ჩვენს ყველა საჭიროებათა შორის უდიდესი და ყველაზე გადაუდებელი. ამის მიება უნდა იყოს ჩვენი უპირველესი საქმე.“ Selected Messages, წიგნი 1, 121.

გამოცხადების წიგნზე საუბრისას, და უაიტი შემდეგს აცხადებს.

„როცა ჩვენ, როგორც ხალხი, გავიგებთ, რას ნიშნავს ეს წიგნი ჩვენთვის, ჩვენს შორის გამოჩნდება დიდი აღორძინება.“ Testimonies to Ministers, 113.

სიტყვა „აღორძინება“ განისაზღვრება, როგორც სიცოცხლეში ხელახლა მოყვანა. ისინი, რომელნიც არჩეულნი არიან, რომ ერთას ორმოცდაოთხი ათასის შორის იყვნენ, უწინარეს ყოვლისა უნდა შეიცნონ, რომ მკვდარნი არიან და აღორძინება ესაჭიროებათ. ის ფაქტი, რომ ერთას ორმოცდაოთხი ათასი მკვდარია, იმ უწყების მნიშვნელოვანი შემადგენელი ნაწილია, რომელიც გამოიხსნება სწორედ მადლის ვადის დახურვის წინ. ამ ჭეშმარიტების შესახებ ჩვენ კიდევ ბევრი გვაქვს სათქმელი. რაც მათ აცოცხლებს, არის „წყალობა“, რომელსაც ღმერთი მათ მიმართ გამოავლენს, როდესაც მათ „აღადგენს“ და თავის სიმაღლეს მისცემს. რაც მათ აცოცხლებს, არის ჭეშმარიტება, რომ იესო არის ალფა და ომეგა, და ეს გაგება მათში წარმოშობს „მშვიდობას“, რომელიც ყოველგვარ გონებას აღემატება. აღთქმა ასეთია, რომ „ჭეშმარიტება“ „აღმოცენდება მიწიდან“. უწყება, რომელიც წარმოდგენილია როგორც „ჭეშმარიტება“, რომელიც არის ალფა და ომეგა, სათავეს იღებს ამერიკის შეერთებულ შტატებში, რადგან იგი „მიწიდან“ აღმოცენდება. უწყება დასაწყისში ამერიკის შეერთებული შტატებიდან მოვიდა და უწყება დასასრულში იმავე ადგილიდან აღმოცენდება.

ღვთის „მღვიმეებში მყოფთა“ სიმბოლურობად გათვალისწინებული კონტექსტის ფარგლებში, განვიხილავთ სხვა წინასწარმეტყველებსაც, რომლებიც სიმბოლურ მღვიმეში იმყოფებოდნენ. იესომ იოანე ნათლისმცემელი ილიად განსაზღვრა, ხოლო იოანე საპყრობილეში იყო, როდესაც სჭირდებოდა სცოდნოდა, იყო თუ არა იესო მომავალი მესია. მას სჭირდებოდა სცოდნოდა იესოს ჭეშმარიტი ხასიათი. მას სჭირდებოდა სცოდნოდა, იყო თუ არა ის უწყება, რომელიც თავად ჰქონდა ქადაგებული, და ის უწყებაც, რომლის ქადაგებასაც იესო განაგრძობდა, ჭეშმარიტი უწყება. მან თავისი მოწაფეები გაგზავნა, რათა იესოსთვის ეს კითხვა დაესვათ, ხოლო იესომ მათი შეკითხვა გვერდი აუარა და შეუდგა თავისი დიდების მათთვის წარმოჩენას.

„ასე გავიდა დღე, იოანეს მოწაფეები კი ყოველივეს ხედავდნენ და ისმენდნენ. ბოლოს იესომ თავისთან მოუხმო მათ და უბრძანა, წასულიყვნენ და იოანესთვის ეუწყებინათ ის, რაც იხილეს, და დაუმატა: „ნეტარია იგი, ვინც ჩემში არ ჰპოვებს დაბრკოლების მიზეზს.“ ლუკა 7:23, R. V. მისი ღვთაებრიობის მტკიცებულება ჩანდა იმაში, თუ როგორ შეეფერებოდა იგი ტანჯული კაცობრიობის საჭიროებებს. მისი დიდება გამოჩნდა იმით, რომ ჩვენი მდაბალი მდგომარეობისადმი თავი დაიმდაბლა.“

მოწაფეებმა მიიტანეს ეს უწყება, და ეს საკმარისი იყო. იოანეს გაახსენდა მესიის შესახებ წინასწარმეტყველება: „უფალმა მცხო მე, რათა მშვიდთა ვახარო კეთილი ამბავი; მომავლინა, რათა შევუხვიო გულგატეხილთ, გამოვაცხადო ტყვეთათვის თავისუფლება და ბორკილდებულთათვის საპყრობილის გახსნა; რათა გამოვაცხადო უფლის სასურველი წელი.“ ესაია 61:1, 2. ქრისტეს საქმენი არა მხოლოდ აცხადებდნენ, რომ იგი იყო მესია, არამედ ცხადყოფდნენ კიდევ, რა სახით უნდა დამყარებულიყო მისი სამეფო. იოანეს გაეხსნა იგივე ჭეშმარიტება, რომელიც ელიას გამოეცხადა უდაბნოში, როდესაც „ძლიერმა და მძვინვარე ქარმა მთები გახლიჩა და კლდეები შემუსრა უფლის წინაშე; მაგრამ უფალი არ იყო ქარში; ქარის შემდეგ — მიწისძვრა; მაგრამ უფალი არ იყო მიწისძვრაში; მიწისძვრის შემდეგ —

ცეცხლი; მაგრამ უფალი არ იყო ცეცხლში;“ და ცეცხლის შემდეგ ღმერთი ელაპარაკა წინასწარმეტყველს „წყნარი, ნაზი ხმით.“ 3 მეფეთა 19:11, 12. ასევე იესოსაც თავისი საქმე უნდა აღესრულებინა არა იარაღის ჟღარუნითა და ტახტებისა და სამეფოების დამხობით, არამედ ადამიანთა გულებთან მეტყველებით — წყალობისა და თავგანწირვის ცხოვრებით.“ სურვილი საუკუნეთა, 217.

ღვთის ძალა მის სიტყვაში გადაიცემა. იგი მიეწოდება „ადამიანთა გულებს“. ეს იყო „მშვიდი, წყნარი ხმის“ გაკვეთილი. თუმცა ელიას უწყება არის გარეგანი უწყება, რომელიც განსაზღვრავს ღვთის ხალხის გარეთ მოქმედ ძალებს. ქრისტე ეუბნებოდა ელიას, რომ „უკანასკნელ დღეებში“ მისი სიტყვაა ის ადგილი, სადაც ძალა მკვიდრობს; ხოლო „იარაღთა შეჯახება და ტახტებისა და სამეფოების დამხობა“, რაც წარმოდგენილია დამანგრეველი ქარით, მიწისძვრითა და ცეცხლით, აღნიშნავს გამოცხადების წიგნში წარმოდგენილ სამ გარეგან ძალას, რომელთაც ღვთის ხალხი დაუპირისპირდება. დამანგრეველი „ქარი“ ბიბლიურ წინასწარმეტყველებებში ისლამის სიმბოლოა. „მიწისძვრა“ არის საფრანგეთის რევოლუციის ამბოხი და ანარქია. „ცეცხლი“ არის სოდომსა და გომორაზე მოვლენილი განადგურება. ელია პაპური ძალისგან იყო გაქცეული, რათა მღვიმემდე მისულიყო; ამიტომ უფალმა განუცხადა მას, რომ მიუხედავად ყველა იმ ბოროტი ძალისა, რომლებიც სამყაროს აღსასრულის ჟამს ამ კრიზისს შეადგენს, ღვთის ძალა სწორედ მშვიდ, წყნარ ხმაში მოიპოვება.

მოსე, ელია და იოანე ნათლისმცემელი ყველა მოწმობენ, რომ ღმერთის ხასიათს გამოქვაბულიდან შეესწრნენ. „გამოქვაბული“ არის ერთადერთი ნიშანი, რომელიც მიეცემა ბოროტ და მრუმ თაობას. იესომ ისაუბრა „მრუმსა და ბოროტ თაობაზე“, რომელიც წარმოადგენს საგამომძიებლო სამსჯავროს „უკანასკნელი დღეების“ თაობას. იმ თაობისთვის ნიშანი იყო წინასწარმეტყველი იონა, რომელმაც სამი დღე გამოქვაბულში გაატარა — ვეშაპის მუცელში.

ხოლო როდესაც ხალხი დიდძალი რაოდენობით იყრიდა თავს, მან დაიწყო თქმა: ეს არის ბოროტი მოდგმა; ისინი ნიშანს ეძიებენ, და არ მიეცემა მას სხვა ნიშანი, გარდა იონა წინასწარმეტყველის ნიშნისა. რადგან როგორც იონა იყო ნიშანი ნინეველთათვის, ასევე იქნება კაცის ძეც ამ მოდგმისათვის. ლუკა 11:29, 30.

იონა ვეშაპის მუცელში იყო სამი დღე და სამი ღამე, ისევე როგორც იესო სამ დღეს საფლავში. იონა იყო ნიშანი და იესოც ასევე. ისინი წარმოადგენენ აღდგომის ნიშანს, რომელიც, რაღა თქმა უნდა, სიკვდილს მოჰყვება.

მაშინ ზოგი მწიგნობართაგანი და ფარისეველთაგანი მიუგო და უთხრა: მოძღვარო, გვსურს შენგან ნიშანი ვიხილოთ. ხოლო მან პასუხად უთხრა მათ: ბოროტი და მრუმი მოდგმა ნიშანს ეძებს; და ნიშანი არ მიეცემა მას, გარდა იონა წინასწარმეტყველის ნიშნისა. რადგან როგორც იონა იყო სამი დღე და სამი ღამე ვეშაპის მუცელში, ასევე იქნება კაცის ძე სამი დღე და სამი ღამე დედამიწის გულში. ნინეველნი აღდგებიან სამსჯავროზე ამ მოდგმასთან ერთად და დასდებენ მსჯავრს მას; რადგან მოინანიეს იონას ქადაგებაზე; და აჰა, იონაზე უმეტესი აქ არის. მათე 12:38–41.

თუ გვესმის ისტორიის განმეორების პრინციპი, იმ ფაქტთან ერთად, რომ მთელი წმინდა ისტორია ქვეყნის აღსასრულს მიუთითებს, მაშინ იონასა და ქრისტეს სიკვდილი, დამარხვა და აღდგომა არის „ნიშანი“ და აგრეთვე — უწყებაც ღვთის ხალხისთვის ახლა. როდესაც იონა ვეშაპის მუცლიდან იქნა გამოგდებული, მან უწყება იქადაგა, ისევე როგორც ქრისტეს აღდგომის უწყება დაუყოვნებლივ იქნა გამოცხადებული, როცა ანგელოზმა ის კლდე გადააგორა მღვიმის შესასვლელიდან, სადაც ქრისტე იყო. ისინი, რომელთაც მოსე, ელია, იონა და ქრისტე განასახიერებენ, სიმბოლურად აღნიშნავენ არა მხოლოდ „უკანასკნელი დღეების“ ღვთის ხალხს, არამედ იმ უწყებასაც, რომელიც თითოეულმა მათგანმა გამოაცხადა.

იონას ნიშანი მოიცავს გამოქვაბულის გამოცდილებას, სადაც ვლინდება ქრისტეს მოწყალე ხასიათი. იგივე მოწყალება, რომელიც იესომ ელიას აღმოუჩინა, იონასაც გაეწოდა, როდესაც იგი გარბოდა მისთვის დაკისრებული პასუხისმგებლობისგან — ექადაგა ეს უწყება. იონაზე კიდევ მრავალი რამ არის სათქმელი, მაგრამ ახლა საჭიროა სხვა საკითხების განხილვა.

გამოქვაბული, სხვა საკითხებთან ერთად, სიკვდილსა და აღდგომას განასახიერებს. ღვთის აღთქმის ხალხი უკანასკნელ დღეებში მრავალ მოწმედ არის წარმოჩენილი როგორც მკვდარი და შემდეგ აღმდგარი. ცხადია, ქრისტიანი ხელახლა უნდა იშვას, რათა იხილოს ღვთის სასუფეველი, და ეს ძველი ხორციელი ადამიანის სიკვდილს განასახიერებს, მაგრამ წინასწარმეტყველურად ეს უფრო მეტს ნიშნავს. ეს საუბრობს იმ უწყებაზე, რომელსაც გზა გადაუკეტეს. ელიამ შეწყვიტა უწყების ქადაგება, იონა გაექცა უწყების ქადაგებას. იოანე საპყრობილეში ჩააგდეს და მოკლეს. იესო ჯვარს აცვეს.

ამგვარად, იონას ნიშანი მხოლოდ სიკვდილსა და აღდგომას არ შეეხება; იგი ეხება უწყების სიკვდილსა და აღდგომას, და ყველა უწყება, რომლებიც ღვთის სიტყვაშია წინასახეობრივად წარმოდგენილი, წარმოადგენს უკანასკნელ გამაფრთხილებელ უწყებას, რომელიც მამამ მისცა იესოს, რომელმაც შემდეგ მისცა იგი გაბრიელს, რომელმაც შემდეგ მისცა იგი წინასწარმეტყველს, რომელმაც შემდეგ დაწერა იგი და გაუგზავნა ეკლესიებს. ღმერთი მზად იყო დაესრულებინა ეს უწყება და თავიდან დაეწყო მოსეს მღვიმის გამოცდილებაში. ელიამ დაასრულა თავისი საქმე, როგორც მაცნემ, და მღვიმეში გაიქცა. იონა გაიქცა თარშიშში. იოანე ნათლისმცემელი მოკლეს, ისევე როგორც იესო. ყველა ეს მოწმობა უნდა იქნეს მოტანილი გამოცხადების წიგნთან და ურთიერთთან შეჯერებული. დანიელი და გამოცხადება ორი წიგნია, მაგრამ „იესოს მოწმობა“ ცხადყოფს, რომ ისინი ასევე ერთი წიგნია. მათ გააჩნიათ იგივე მახასიათებლები, რაც ბიბლიას. ორი წიგნი, რომლებიც ერთ წიგნს ქმნიან, და ორი ავტორი, რომლებიც ორ მოწამეს წარმოადგენენ.

დანიელი, ბაბილონის ტყვე და შემდგომ მიდია-სპარსეთისა, სიმბოლურად მოკვდა, როცა იგი ლომთა ხაროში ჩააგდეს. იონა სიმბოლურად მოკვდა, როცა ვეშაპმა შთანთქა იგი. იოანე გამოცხადების მხილველი სიმბოლურად მოკვდა, როცა იგი მდულარე ზეთში ჩააგდეს. უილიამ მილერი მოკვდა, მაგრამ აქვს აღთქმა, რომ ანგელოზები მის საფლავთან ელოდებიან მართალთა აღდგომას. მსახურება Future for America სიმბოლურად მოკვდა 2020 წლის 18 ივლისს.

საბოლოო გაფრთხილების უწყება განთავსებულია პაპობრივი ძალაუფლების სასიკვდილო ჭრილობის განკურნების კონტექსტში. ჭრილობის განკურნება გამოცხადების მეცამეტე და მეჩვიდმეტე თავების კონკრეტული საგანია. როდესაც სასიკვდილო ჭრილობა განიკურნება, აღდგენილი პაპობა გახდება მერვე სამეფო, რომელიც წარმოდგენილია გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავში. იგი იდენტიფიცირებულია, როგორც მერვე, ანუ შვიდთაგან. რვა აღდგომის სიმბოლოა, რადგან წინადაცვეთა, როგორც აღთქმის ურთიერთობის ბეჭედი, უნდა აღსრულებულიყო ვაჟის დაბადებიდან მერვე დღეს. ეს წეს-ჩვეულება ქრისტიანულ განგებულებაში ნათლისღებით შეიცვალა, ხოლო ნათლისღება წარმოადგენს ქრისტეს სიკვდილს, დამარხვას და აღდგომას. ქრისტე აღდგა მეშვიდე დღის შემდგომ დღეს. ამდენად, იგი წინასწარმეტყველურად მერვე დღეს აღდგა. ათასწლიანი განსვენების შემდეგ, განახლებული დედამიწა მერვე ათასწლეულში აღდგება.